

Parochieblad H.Andreasparchie te Weurt

1988 (Jaargang 25)

Met paraplu en hond...

kwam ze langs mijn huis. Dat deed ze bijna elke dag. Met paraplu natuurlijk alleen als het regende. Een kittige dame, met stevige stap.

Eens kwamen over de tv te praten. 'Die staat bij ons niet heel de avond aan, hoor... Een prachtige uitvinding, maar je moet hem weten te gebruiken. Anders gebruikt hij jou: maakt jou tot een passief, stom, asociaal schepseltje. Stel je voor: we zouden niet meer praten thuis...! En dan na het laatste program zeker duf en murw en leeg in bed kruipen. Mijn man en ik kiezen bewust dingen die wij willen zien. Voor de rest praten we samen. Of de een leest en de ander hobbiet. Of we kaarten. Soms spelen we gewoon mens-erger-je-niet samen met de kinderen'.

De hond was er bij gaan zitten. Keek mij wat droefgeestig aan van onder zijn zwarte hangoren. Dat hoefde niet want zijn bazin zei best goede dingen. Ze ging verder:

'Onze kinderen kijken ook alleen naar bepaalde programma's. De tv is geen zoethoudertje hoor... Soms zien ze ook geweld. Maar daarna praten we er samen over. Want stel je voor: onze kinderen zouden gaan denken dat geweld gewoon is, dat een mens geen mens meer is... Ja wij gebruiken ons kastje heel bewust. En dan kun je er iets goeds mee doen. En er plezier aan beleven.'

Ze zei gedag en stapte de dijk op. Ik ging naar het klooster om te eten. En ik wist het: zo kunnen wij mensen met elkaar en met de dingen omgaan. Zo zijn wij gemaakt dat wij dat inderdaad kunnen.

W.v.M. (9 januari 1988)

'Wij zijn geen....

dwingelanden over uw geloof, wij zijn slechts medewerkers aan uw blijdschap'. Dat woord kwam ik in de laatste weken een paar keer tegen. Kardinaal Alfrink heeft het nogal eens gebruikt. En hij heeft het weer overgenomen van niemand minder dan Paulus (zie 2 Kor. 1:24). Paulus had het toen niet gemakkelijk met de parochie aan wie hij deze brief schreef. En kardinaal Alfrink had het toen niet gemakkelijk met de Kerk die hij leidde. Maar hij noemde de tijd waarin hij leefde 'boeiend.'

Ik nam de opdracht aan om pastor in Weurt te zijn. Welnu: dat wil ik alleen zijn met het grootst mogelijk respect voor ieders overtuiging, wetend dat God werkt in ieder mens zoals Hem dat goeddunkt. Ook: vanuit de overtuiging dat ieder mens op weg is naar God, hoe die weg ook loopt, hoe lang, hoe kronkelig die weg soms ook lijkt. Of is.

Geen dwang, geen vuist op de preekstoel: dat soort kracht is minderwaardig in menselijke relaties. Er is een grotere kracht....

God wil door vrije, door mondige mensen gevonden worden. Vanuit de liefde, niet vanuit vrees of angst. En wie dan – op welke plaats ook – medewerker heeft te zijn aan de blijdschap van de ander is ook in deze kerk een gezegend mens.

Vanuit die mentaliteit vraag ik u ook om uw verantwoordelijkheid op u te nemen ten aanzien van onze kerkgemeenschap als deze week een vrijwilliger u een envelop van de Kerkbalans bezorgt.

W.v.M. (16 januari 1988).

Voor het raam van het café....

hing een poster. Toen ik hem zag dacht ik: wat goed dat zo'n poster daar hangt. 'Geloven kost wat' stond er op. Inderdaad.... Geloven in elkaar, dat kan je heel wat kosten. Geloven in jezelf soms ook. Maar ook geloven in je partner. En geloven in je kind! En hoezeer is dat van levensbelang. Inderdaad, geloven kost wat....

Geloven in God ook? God die er soms niet lijkt te zijn, die je soms in de steek lijkt te laten. Die een zwijgende, verre God kan lijken. Dan kost geloven heel wat. Durven te geloven dat Hij er toch is, dat Hij mij toch voor altijd vasthoudt, toch mijn wegen leidt...

Ben je niet echt een gezegend mens als je dat kunt? Als je bij alles, soms onder tranen, met wanhoop in je keel toch aan Hem vasthoudt... Aan Hem die soms ook – voor wie niets eist – zo onzegbaar nabij kan zijn.

Ja, geloven kost wat. En je wordt er, soms na lange tijd, rijk voor beloond: in je onderlinge relatie, in je relatie met God. Zou dat eigenlijk niet normaal zijn, noodzakelijk zelfs opdat je niet blijft steken in jezelf... ? En is het niet heel belangrijk dat wij zo samen blijven optrekken, maxi-gelovig en mini-gelovig, heel kerkelijk en minder kerkelijk, opdat niemand verloren loopt. Onze weg die ergens naar toe leidt..., naar huis, naar Huis waar plaats is voor velen. De poster hangt er nog. Ik wil er nog eens naar kijken.

W.v.M. (23 januari 1988)

Dat gevoel....

van blijheid laat ik mij niet afpakken. Ik kreeg het vorige week van de lopers van de Actie Kerkbalans. Na hun tocht langs de huizen waren ze dit jaar meestal heel positief. En dat stemt mij dankbaar.

Natuurlijk zijn er mensen die weigeren. Ofwel omdat ze teleurgesteld zijn in Kerkelijke leiders, in mij (?), in kerkmensen. En daar zou ik graag iets aan doen.

Of om andere redenen. Sommigen weigeren mee te doen maar staan wel op hun rechten (?) in de kerk. Dat vind ik moeilijker.

Maar vorige week vrijdag ben ik dankbaar en gelukkig gaan slapen. 'Zie je wel: we moeten geduld hebben dan zien we iets groeien,' zei iemand.

W.v.M. (30 januari 1988, handgeschreven)

Aan Dick Dolman,

Je bent bekend als voorzitter van de Tweede Kamer. Geen gemakkelijke baan lijkt mij. Maar ik vind dat je het goed doet. Toch is een aantal CDA-ers nu boos op je geworden. Je zou lelijke dingen hebben gezegd over christenen. Bij voorbeeld: 'Als ik aan christenen vraag: Geloof je dat nou allemaal echt?, dan zeggen ze vaak: Ach neen, natuurlijk niet.'

Wat ergert jou daarin? Een soort dubbelheid en onoprechtheid? Praten met twee monden? Ergert je dat? Mij ook zoals ik het meen te zien. Als ik mij christen noem – en dat wil ik worden – dan wil ik daar achter staan. In de kerk en daar buiten: achter het evangelie, achter het geheel nieuwe van de verrijzenis. Daarom leef ik ongehuwd.

Wat mij betreft: blijf voorzitter tot je AOW.

W.v.M. (6 februari 1988, handgeschreven)

De Gelderlander....

had iets gemist in het Parochieblad van 12 febr. j.l. Dat schreven ze tenminste in de krant van afgelopen vrijdag toen zij een artikeltje wijdden aan ons zilveren Parochieblad. In het jongste nummer van ons Parochieblad hadden ze wel iets gevonden over Carnaval, maar niets over 'Vasten'.

Het doet mij deugd dat ze dit als een gemis voelen. Dat siert hen. Maar zij weten ook – en dat is hun vak – dat je met Sinterklaas nog niet moet praten over Kerstmis.

Nu is Carnaval dan voorbij. Een feest van bijna eindeloze verbroedering. Bijna eindeloos...

Is het een Carnaval zonder Vasten geworden? Ja, de Carnaval is grotendeels een eigen leven gaan leiden.

En de Vasten? Is die een stille dood gestorven? Vasten in de zin van 'meedoen aan de Vastenactie' is niet dood. De deelname daaraan groeit zelfs.

Maar dat andere vasten, die van je echt iets ontzeggen omwille van... Hoe is het daarmee? Daarop is een ander antwoord mogelijk. God zegt tegen ons mensen: 'Jullie die dorst lijden in je hart, jullie hebben jezelf gebarsten putten geslagen, gebarsten putten die geen water kunnen houden, waarbij je van dorst zult omkomen. En Mij, de Bron van levend water loop je voorbij.'

Weggaan van die gebarsten putten, durven weggaan daarvan, dat is vasten. Dat durven omdat je een vermoeden hebt gekregen van de Bron zelf. En andere mensen zullen dan geen honger of dorst meer lijden, dan is er genoeg. Maar wacht niet totdat ook alle anderen dat doen. Begin zelf en wordt gelukkig.

Dat had de Gelderlanders gemist? Terecht.

W.v.M. (19 februari 1988)

Een Hollandse....

moet ze zijn. Ze zegt wat ze denkt. Ronduit. Maar ze woont hier in de buurt. Als een vloed kwamen de woorden uit haar mondje: 'Jullie christenen beweren dat je in God gelooft? Weten jullie wel wat je zegt? Jullie willen daarmee toch zeggen dat je alles van God verwacht? Nou waaraan is dat te merken bij jullie? Jullie lopen toch minstens zo hard als anderen wanneer het gaat om geld verdienen, om belangrijk te lijken, om in de gunst te komen bij anderen... En jullie zijn net zo bang voor de vrijheid. Jullie zeggen in je gebed dat je op God bouwt als op een rots. Kom nou! Als mensen echt op God bouwen maken ze zich niet zo druk om onbenulligheden. Als mensen echt op God bouwen zijn ze niet zo gauw van streek. Laten ze zich niet zo meeslepen door petieterige genoegens.... Jullie weten niet wat je zegt als je beweert dat je gelooft. Trouwens: wie durft er tegenwoordig nog voor uit te komen? Hoe velen van jullie zijn bang dat je uitgelachen wordt...?'

Dat was naar aanleiding van de Bijbeltekst die er in ons Parochieblad stond: 'Mijn volk heeft zich gebarsten putten geslagen die geen water kunnen houden en Mij de bron van Levend

water lopen ze voorbij'. Ze wilde eigenlijk alleen maar zeggen, dat ze het eens was met die Bijbeltekst. 'Het klopt', zei ze en ze lachte me uitdagend toe.

U ook?

W.v.M. (27 februari 1988)

Wij die hier proberen Kerk te zijn,

wij hebben u geen god te brengen van angst of vrees of dwang, geen god voor wie je op je hoede moet zijn, geen god van wetten en voorschriften, geen god van straf of wraak of van almachtige ingrepen.

Dat zijn allemaal menselijke bedenkzels. Maar wij moeten u laten weten dat de God van Jezus Christus van mensen houdt, van iedereen, zonder uitzondering.

Wij moeten u laten weten dat God niets anders wil dan mensen groot maken, tot liefde brengen, tot vrijheid.

Wij moeten u laten weten dat God zich zúlke mensen zoekt: mensen die een antwoord van liefde worden. Voor Hem en voor anderen.

En wie zich tot mens van liefde heeft laten maken, kan na dit leven bij God binnengaan.

Want alleen daarop zal ons leven beoordeeld worden. En je blijft onderweg zelfs na je dood.... totdat je een mens van liefde bent geworden.

En als nu iemand meent dat wij het de mensen te gemakkelijk maken, kan dat alleen iemand zijn die zelf nog geen mens van liefde is geworden. Want dan zou je weten wat dat kost.

Alles wat wij doen of laten, al het vergaderen of samenkomen of actief zijn, binnen de parochie en buiten de parochie, moet dit doel dienen. Zo niet, dan maken wij onszelf iets wijs en is alle drukte tevergeefs.

In de vastentijd moet je toch alles eens op een rijtje zetten? Bij dezen hebben we dat gedaan.

W.v.M. (5 maart 1988)

Zij is gestorven.

al een hele tijd geleden. Maar ik zie het nog voor me in de laatste weken. Die huiskamer en midden erin een ziekenhuisbed. Dat bed was gemakkelijker. Dan kon hij haar beter helpen. Hij moest haar steeds omleggen en ook verschonen. En haar laten drinken en op tijd een pijnstillertablet geven. Zelf was ze te moe. En verder gewoon bij haar in de buurt zijn. 's Nachts ging hij op de bank liggen. Waakzaam.

Ik zei dat hij ook aan zichzelf moest denken. Maar hij vond het eigenlijk allemaal heel gewoon: 'Ik heb het toch beloofd toen we trouwden veertig jaar geleden...'

Een paar weken heeft het geduurd. Toen is ze gestorven. Zijn verdriet was stil en groot. En heel puur.

Ik had veel bewondering voor die twee, mensen van echte eenvoud. Toen ik hem zo bezig zag, kwam bij mij de gedachte op: zoals hij met zijn vrouw doet, zo doet God precies met ons, zijn mensen... Omdat hij het ons beloofd heeft toen Hij ons zijn trouw uitsprak... In goede en in kwade dagen, hoe wij er ook aan toe zouden zijn... Omdat Hij vindt dat je het waard bent... Hoe of wie je ook bent. Onbegrijpelijk?

Toen ik naar huis ging reed ik door een plas. Het had al veertig dagen geregend. Maar ik had iets van de zon gezien. Van de Zon.

W.v.M. (12 maart 1988)

Het kleine kerkje....

stond onder aan de voet van de dijk. Boven op de dijk kon je de machtige toren van de St. Stefanuskerk in Nijmegen zien. Dan leek het kerkje nóg kleiner. Maar 'die van Weurth' hadden er geen moeite mee. Het was hún (schuur)kerkje, zelf gebouwd, als teken van hun gemeenschap. Zo vaak er een priester uit Nijmegen kwam, vierden ze die gemeenschap. Plechtig maar sober, zoals ook hun leven was. In het leven van alledag beleefden ze die gemeenschap gewoon, alledaags: door steun, troost en hulp aan elkaar. Ze deelden elkaars tranen van lief en leed. De tijden waren vaak moeilijk, de zorgen groot en God heel ver weg. In hun gemeenschapsviering kwam Hij dichterbij: voelbaar, tastbaar en dierbaar.

De parochiemorgen die we zondag vieren wil eigenlijk hetzelfde uitdrukking brengen in eigentijdse vormen met nieuwe woorden. Maar met hetzelfde doel: om langs de weg van ons samenzijn ons met God verbonden te voelen en met elkaar.

Enkele groepen zullen ons hun manier van werken laten zien en meevieren, zodat het een gemeenschapsmorgen wordt. Bij de koffie, die U naar afloop staat te wachten, kunt U gelijk de pentekening van het oude, kleine kerkje bewonderen.

Dan zult U er ook van overtuigd zijn: dit moet doorgaan. SAMEN VERDER!

W.v.M. (19 maart 1988)

Pasen 1988

Hebt u een kruis in huis? Wie het kruis weg doet uit zijn leven, houdt twee moordenaars over. Twee booswichten blijven dan overeind.

Eén van de twee: óf je laat het kruis staan en dan stelt het zich tussen het kwaad in om het te splijten, óf je laat het kwaad onaangetast overeind. Dat gebeurt in het groot en in het klein.

Laat het kruis overeind in je bestaan en je komt steeds meer tot nieuw leven, tot opstaan, tot Pasen.

Zalig Paasfeest.

W.v.M. (Pasen, 1988, handgeschreven)

Ik heb het zelf gezien.

Mensen zijn in staat tot grotere dingen dan zij zelf denken. Met open oog voor alle dubbelheid van ons hart, met open oog ook voor de pijn, het verdriet, de teleurstelling die wij elkaar kunnen aandoen... Er leeft iets in mensen dat groter is dan al dat donkere.

Ik heb het zelf gezien, zondag tijdens de Parochiemorgen. En nog menig ander keer. Laat het U niet afpakken, ook al word je nog zo gekneet door het leven, geslagen, gekruisigd. Wie de zon een keer gezien heeft, weet bij de diepste depressie, op zijn eigenste Goede Vrijdag, dat de Zon er toch is.

W.v.M. (26 maart 1988, handgeschreven)

Een jonge vrouw....

uit de Salomonseilanden. Levendig, opgewekt, fier... Woont nu in Nederland. Gaat iedere zondag in haar parochie naar de kerk.

'Maar ik begrijp jullie hier niet zo goed', zei ze. 'Waarom zeggen jullie elkaar niet eerst goede dag in de kerk? En waarom zitten jullie maar te zitten zonder mee te doen? Bij ons zingen ze en bidden ze allemaal van hartenlust mee, maar hier in Nederland zit iedereen in zijn uppie maar te staren totdat het afgelopen is. En waarom kijken de mensen hier in de kerk zo serieus, net zo donker als het weer hier? Hoe kunnen jullie dat nou rijmen met de alleluja's, met de vreugde waarvan hier gesproken wordt? Ja, jullie prátén er wel over, over die vreugde, over de verlossing, maar ik zie het niet. Leg mij dat nou eens uit, pater...'

Ik heb haar gezegd dat wij het ook zien, dat wij nog zitten met wat vast geroeste gewoontes van vroeger. Maar dat we er wel mee bezig zijn.

Ik heb haar uitgenodigd eens bij ons te komen om ons dan eens te vertellen of we op de goede weg zijn. Ze heeft beloofd dat als ze eens bij ons kan meedoen, na de viering zal vertellen hoe zij ons ziet.

Ik zal haar bezoek niet van tevoren aankondigen. Maar de heilige Geest heeft wel de gewoonte om ons door mensen de goede weg te wijzen.

W.v.M. (16 april 1988)

'Een hondenbaan',

zei de jongen. Ik had hem gevraagd of hij geen priester wilde worden. 'Neen', zei hij, 'dat is een hondenbaan. Ik wil Nederlands studeren'. Daarna heb ik ook nog anderen gevraagd. In ons dorp en daarbuiten. Zij haalden vriendelijk hun schouders op.

Ligt dat zo maar aan de jeugd?

Neen, beslist niet.

Zijn er dan geen priesters meer nodig? Kunnen de parochianen niet zelf verder?

Jawel. Het blijkt dat zij veel kunnen. Veel meer dan wij ooit gedacht hebben. En zelfs nog meer dan wij nu denken. Vanuit hun geloof. Zelfs de beste pastoor kan niets zonder parochianen die door hun geloofsleven pretentieloos wervend zijn. Zij immers dragen de 'blijde boodschap' uit. Als gelovigen zijn zij het belangrijkste in de geloofsgemeenschap. Bij hen is de gemeenschap het meest gebaat. En onze bijeenkomsten zouden voor hen een bron van inspiratie moeten zijn.

Maar blijven er geen mensen nodig die als 'vrijgestelden' naast ons proberen te staan bij vreugde en verdriet? Mensen die als 'vrijgestelden' proberen iets voelbaar te maken van Gods mateloze mensenliefde? Als diaken, gehuwd of ongehuwd, als pastoraal werker of pastoraal werkster, als gewijde priester?

Een hondenbaan? Neen, een werk waarin je diep gelukkig kunt zijn. Een werk waartoe je geroepen wordt, ook ondanks jezelf.

Waarom ik dit schrijf? Omdat het zondag Roepingenzondag is.

W.v.M. (23 april 1988)

Begraven....

hebben we haar lichaam op een kerkhof dat toen niet meer gebruikt werd. Een verwilderd kerkhof. Maar zij wilde bij haar man begraven worden. Bijna tachtig jaar was ze toen. Toch ben ik nog volkomen verrast door haar dood. Helaas...

De laatste keer dat ik haar trof was ze de bijkeuken aan het sausen. Ze plukte gauw wat lapjes verf van haar vingers en bracht me blij naar de kamer.

Ik heb geleerd haar te bewonderen. Eenvoudige vrouw. Veel meegemaakt aan ziekte: zelf, bij haar man en bij haar kinderen. Ook armoede heeft ze gekend maar haar gevoel van eigenwaarde bleef onaangetast. En zorgen en angst toen de kinderen groter werden, misverstanden en conflicten. Toch bleef haar leven gaaf... En ook elke dag de bedden gedaan, het huis en de tuin bijgehouden. En op tijd het eten op tafel, dat binnen een kwartier verorberd was. Als vanzelfsprekend...

Maar zij vónd het niet vanzelfsprekend. Liefde is nooit vanzelfsprekend, zei ze. Je hebt er geen recht op. Liefde is altijd gratis: omdat je iets moois ziet in de ander (die er zelf soms niet in gelooft).

De taak van een moeder werd toen ook niet betaald. Zou zij ook niet gewild hebben. Betalen is maar één manier van waarderen. Er zijn andere, diepere, meer menswaardiger vormen van waarderen. Liefde beantwoord je niet met geld: dat is onwaardig, te min. Liefde beantwoord je met liefde, zodra je daartoe in staat bent. Zij kon liefde schenken, gratis, in vertrouwen dat er een antwoord zou komen.

Zondag is het Moederdag. Commercieel?

Het ligt er maar aan wat je er zelf van maakt.

W.v.M. (7 mei 1988)

Grindgat...

met je groengele uiterwaarden en dijkjes. Stukje adembenemende schoonheid en rust. Land van Maas en Waal met je ruimte en stilte.

Je wordt ingeruild tegen een containerhaven, tegen kleiafgravingen en ontzandingen.

Gaafheid, heelheid en rust ingeruild tegen verscheurdheid, haast en lawaai.

Simpel geluk en menselijk welbevinden ingeruild voor geld-verdienen en groot-worden.

Het gaat niet eens meer om het dorp Weurt. Hier gebeurt iets op veel grotere schaal. Weurt is er maar een schrijnend voorbeeld van.

Geld-verdienen en groot-worden als hoogste doel? Gevolg zal dan zijn dat criminaliteit, vandalisme, verslaving, overspannenheid en stress des te meer van dat zo verdiende geld opeisen. Geld-verdienen en groot-worden: verkeerd antwoord op de oervraag van het mensenhart: de vraag naar 'zijn'.

Boosdoeners? Zo lang ik nog een greintje geloof in mijn lijf heb is niets hopeloos voor mij.

Zondag is het Pinksteren. We hebben een Pinksterboodschap van de Raad van Kerken: begin een periode van bezinning. In Weurt beginnen we er zondag mee tijdens de

Pinkstervieringen. Wie oren heeft om te luisteren mag een onverzettelijke hoop hebben.

W.v.M. (Pinksteren 1988)

In het ziekenhuis....

trof ik hem alleen op een kamer. Zijn gezicht lichtte op toen hij me zag. Dat deed mij goed... Hij was met zijn laatste dagen bezig. Dat wist hij. Daarom had hij ook alles geregeld met zijn nog jonge vrouw. Voor 'later' ...

Ik voelde diep respect voor John. Hij was mij een heel eind voor. Het leek alsof hij al half vertrokken was, al half aan de overkant. Ik zat nog tot over mijn oren in wat wij hier

belangrijk vinden. Hij was al half vrij geworden. Ik zat nog vast met duizend banden die mij onmisbaar leken...Als ik naar hem keek voelde ik mij beschaamd.

Hij was weerloos, geheel ontdaan van alles wat wij denken niet te kunnen missen, van alles waarvoor wij ons zo inspannen, waarover wij ruzie maken... Op zijn weggeteerd gezicht een milde glimlach. In de mens is een grootheid die niet van hier is...

Ik onnozele met mijn kouwe drukte, mijn verborgen gewichtigheid, mijn maatschappelijke positie. Hier werd alle schijn ontmaskerd, hier werd alles lichter, eenvoudiger. Hier komt de waarheid aan het licht...

Er kwam een zuster binnen: 'Mijnheer Jansen, uw spuit....' Ik nam afscheid en voelde mij op een goede manier klein naast deze man. Ik had veel van hem gekregen.

Toen ik weer op straat stond, in het jachten en duwen, had ik willen roepen: Lieve mensen, het hoeft niet! Je hoeft je niet zo druk te maken! Je bent zo al goed genoeg. Ik heb het zelf gezien....

W.v.M. (28 mei 1988)

'Mijnheer pastoor',

vroeg het kind, 'waarom gaat mijn vader niet meer naar de kerk?'

Ik heb het kind eens aangekeken. Ondertussen nagedacht. En toen een antwoord gegeven.

Maar eerst nog dit:

Mensen zeggen wel eens: ik ga naar de kerk als ik er behoefte aan heb. O.K. Maar: bedenken zij dan ook:

- dat anderen zeker wél behoefte hebben aan hun aanwezigheid?
- dat goede vieringen alleen mogelijk zijn dank zij vele meevierenden. Als er een kleine groep overblijft, zal die sterk op zijn benen moeten staan.
- dat volle banken moed geven, maar lege banken...
- dat dan het aantal vieringen ook tot een minimum zal dalen?
- dat de drempel om te gaan steeds hoger wordt?
- dat onze kerken steeds minder gemeenschapsruimtes worden, steeds meer musea?
- dat in dat geval veler jaren geteld zijn?

Dit zijn consequenties van een vrijblijvende opstelling. Daarvoor kun je kiezen. O.K. Maar dan heb je over zoveel jaar geen recht tot klagen dat er zoveel verdwenen is. Het is niet verdwenen, je hebt het zelf laten verdwijnen.

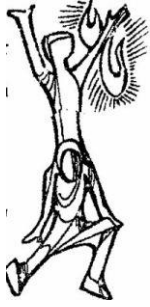
Ze zeggen ook dat kerk-zijn meer is dan naar de kerk-gaan. Maar dat weten we allang. Dat is een dooddoener waarmee je open deuren intrapt.

Anderzijds: het kind vroeg mij naar het waarom. Ik heb geantwoord: 'Jouw vader is wel met zijn geloof bezig en hij heeft het er niet gemakkelijk mee. Maar hij is eerlijk. En meer kan hij niet doen. Dus is hij niet zo ver dat hij met ons kan meedoen in de kerk.'

Zondag is het Sacramentsdag. Feest. Want mensen hebben ontdekt dat zij – zonder uitzondering – genodigd zijn om samen te komen rond de Tafel van onze Heer.

W.v.M. (4 juni 1988)

Dit plaatje kies ik vandaag.

Want dat is mijn verhaal.

In een halfdonkere kerk bleef ik die avond achter. De monniken hadden hun avondgebed gezongen. Nu bogen ze in stilte voor het kruis en verdwenen in de kloostergang. Met enkele andere bezoekers zat ik nog wat na te mijmeren. Een zin uit hun liederen was bij mij blijven hangen: '... opdat het geloof niet in het duister zwicht, maar door zijn glans de nacht verlicht.'

Zo is het toch, niet waar? Dat is toch de werkelijkheid van ons leven... ? Niet alleen in deze tijd. Er verdwijnt nu heel wat geloof, maar dat was nog niet tot

echt geloof uitgegroeid, nog niet gerijpt. Voordat er licht kon komen is de vonk al gedoofd. Waardoor ook. En dan blijft het dus duister. En de blinde merkt het niet eens omdat hij niet eens wéét dat hij blind is. Maar ook geloof dat wel uitgegroeid is, blijft nog een aangevochten geloof. Ook de blinde die ziende is geworden en zich uitermate verheugt in het licht, ook die genezen blinde komt toch weer in de nacht terecht.

Zo is het leven toch? Dat is toch de realiteit?

Daarom baden die monniken heel nuchter: dat dán in de nachten van het leven – nachten die je moet doorstaan tot de morgen aanbreekt – dat juist dán het geloof onze nacht verlicht. Want dat doet geloof: de nacht, welke ook, hoe donker ook, verlichten.

Vrienden, blinde vrienden en ziende vrienden, kerkelijk en onkerkelijk: niemand hoeft nog te wanhopen. En wie 'ziende' is geworden zal blijven zingen. Ook in een halfdonkere kerk. Ook als de nacht valt. Welke nacht ook. De hoeveelste ook. Want juist dat kúnnen, geeft het geloof.

W.v.M. (25 juni 1988)

Een mooie opa....

was hij met een grote kroezige witte baard. In zijn ogen schalkse lichtjes. Zijn benen had hij over elkaar geslagen. Aan zijn voeten ouderwetse hoge schoenen tot boven toe dicht geknoopt.

Ik was bij hem op bezoek toen hij me zei: 'Neen jongen, gij moet niet denken dat gij al die mensen van de parochie kunt bereiken. De meesten zullen vriendelijk zijn, ze zullen je goeie dag zeggen. Maar hun hart kunt gij niet bereiken. Als ge dat zou denken, zult ge het hier niet lang volhouden.'

Hij keek me aan tot onder in mijn ziel. Hij liet de as van zijn sigaar vallen, in zijn stoel. En hij klopte ze op de grond, op de vloerbedekking. 'Gij kunt maar een paar mensen bereiken in hun hart. Wat gij gevonden hebt, kunt ge maar met een klein groepje delen... Maar ieder van dat groepje kan zelf weer anderen bereiken, een deel van hun vrienden. Wat zij gevonden hebben kunnen zij weer met anderen beginnen te delen. En als die dan warm geworden zijn – maar dan moet ge geduld hebben jongen! – kunnen zij weer anderen aansteken... Zo gaat het ook met vuur.'

Zo gaat dat inderdaad. Hij heeft gelijk. Ik zie het om mij heen. Waar mensen elkaar aansteken... daar gebeurt iets. Daar groeit een parochie tegen de verdrukking in. En sta ik soms verbaasd. Over volwassenen maar ook over kinderen, over het waaien van de Geest bij hen. Ik denk inderdaad dat pastores in hun eentje niets kunnen, maar dat je samen dingen kunt zien gebeuren die je niet voor mogelijk houdt.

W.v.M. (2 juli 1988)

'Seks is nodig,'

riep de jongeman en hij keek met genoegen naar het stapeltje porno dat hij zich had gehaald in de videotheek. Zijn vrienden gaven hem een applausje. De buurman keek hem eens aan. 'Nodig, echt nodig?', vroeg hij. 'Buurman toch: zonder seks ben je toch maar een half mens! Zonder seks ben je toch maar een saaie pier! Bovendien: met zo'n filmpje doe je niemand kwaad.' 'Och,' zei de buurman, 'ik zou mijn broer of zus toch niet in zo'n film willen zien spelen. Daarvoor zijn ze mij te lief. Zouden ze dan niet zichzelf omlaag halen...? En als ik naar zo'n filmpje kijk, hoe een medemens zichzelf omlaag haalt, dan vind ik mezelf eigenlijk ook waardeloos... Dit is seks zonder liefde en dat is altijd vernederend'.

Een gesprekje tussen een stel jongens en hun buurman. Ik heb er nog eens over nagedacht. Seksueel genot zie ik als een geschenk van de Schepper, als een groot goed voor mensen die van elkaar houden. Maar 'nodig'...? Zeker niet. Er zijn mensen die zich moeten onthouden omdat ze ernstig hartpatiënt zijn, of gehandicapt. Daardoor en ook nog om andere redenen kunnen zij zelfs dichter bij elkaar komen. Dat hoeft hun relatie geen afbreuk te doen, kan hun relatie zelfs positief beïnvloeden. Bovendien: je kunt ook vrijwillig van seks afzien, omdat je er goede redenen voor hebt.

Bonhoeffer, de Duitse dominee, door de nazi's opgehangen, heeft daarover ook iets geschreven. Hij heeft het dan over de tekst: 'Wie naar een vrouw kijkt om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk met haar gepleegd.' Een radicale tekst, onthullend van wat er in ons mensenhart omgaat. Maar Bonhoeffer ziet daarin nog iets veel diepers. Die tekst onthult namelijk ook ons ongeloof. Want ongelovig is de mens die niet alles van God verwacht, die voor zijn innerlijk geluk, voor zijn innerlijke vrede iets anders 'nodig' heeft. W.v.M. (8 juli 1988)

'De barricaden op.

Weurt in opstand, de zeisen worden gescherpt, de dorsvlegels uit de schuur gehaald.' Dat was amusante krantenpraat veertien dagen geleden. Misschien ook wat geringschattend over wat er gaande is bij de mensen in Weurt. Maar zo middeleeuws zullen ze hier niet reageren als ze horen dat Weurt misschien wordt ingedeeld bij de grote buur Nijmegen. Wel gebeurt er iets anders. Afgezien nog van wat sociologen zeggen over negatieve effecten van kleine woonkernen, afgezien ook nog van de vraag of hier (kortzichtig) de voorkeur gegeven zou worden aan economische belangen, boven levenskwaliteit. Hier is nog iets anders gaande.

Mensen gaan zich afvragen: wat gebeurt er hier achter onze rug? Wordt hier beslist over ons zónder ons? Worden wij hier behandeld alsof wij dingen zijn die je willekeurig kunt verplaatsen? Geen mens kan het accepteren dat hij/zij het gevoel krijgt dat zo maar iets wordt opgelegd.

Je vraagt naar argumenten. En als de ander je serieus neemt, zal hij die argumenten ook geven. En daarna zal hij ook luisteren naar je eventuele tegenargumenten. Zo'n handelwijze is alleen maar menswaardig. Ik heb hoorzittingen meegemaakt die vernederend waren, omdat ze getuigden van minachting voor mensen die werden 'gehoord'.

Democratie is soms lastig. En economisch gezien schijnbaar tijd- en geldverspilling. Maar dat is slechts schijn. Want als we elkaar kunnen overtuigen van de juistheid van een visie, zullen we coöperatief worden in plaats van destructief. Dan zullen we ook medeverantwoordelijkheid nemen. En het gevolg daarvan is weer dat onze productiviteit toeneemt.

Zo trachten wij te werken in het 'bedrijf' van onze parochie. En wij varen er wel bij.
W.v.M. (16 juli 1988)

Niet meer weten hoe

Wat kun je soms ingesponnen raken, zodat je denkt geen kant meer uit te kunnen...
In de problemen geraakt, door anderen, door jezelf, hoe ook.... Omdat het soms nu eenmaal
zo gaat met mensen.

Mensen kunnen zo in de problemen raken dat die hén gaan beheersen. Niet zij zijn meer
met hun problemen bezig, maar de problemen zijn met hen bezig. Ze worden heen en weer
geslingerd, alle richtingsgevoel kwijt.

Soms laten mensen zich drijven door hun stemmingen. Geen vaste grond meer onder hun
voeten dobberen ze stuurlaas rond. Naar buiten houden ze zich nog wel flink, van binnen is
het een chaos.

Zo is het soms met ons, mensen. Maar bij die constatering hoef ik het niet te laten,
afwachgend tot het vanzelf weer beter zou gaan. Er is wel een weg. Er zijn zelfs meerdere
wegen.

Een goede weg, zelfs een heel goede weg vind ik in ons geloof. Daar heb ik geleerd de vraag
te stellen: wat wil God van mij? Geen gemakkelijke vraag, omdat dan mijn eigen Ik, mijn
eigen verlangens en belangen opzij moeten. Ik vraag dan immers niet meer: wat wil ik, maar
wat wil God nu.

Geen gemakkelijke vraag ook, omdat niet zo maar duidelijk is wat God wil. Maar: ik zet dan
wel even mijn pijn, teleurstelling of gekwetste trots opzij. En dan begin ik vat te krijgen op
die dingen die mij beheksen en in hun ban houden. Daar begint een stuk vrijheid te dagen,
dat mij in staat stelt nieuwe wegen te ontdekken om met mijn gevoelens of problemen om
te gaan.

Tovermiddelen bestaan alleen in sprookjes. Hier gaat het om een werken aan jezelf, gewoon
een werken, in een nieuw licht dat van buiten komt, dat een mens tot een ander mens kan
maken.

W.v.M. (30 juli 1988)

1816

Frankrijk is leeggebloed na een eindeloos reeks veldslagen. En, na Waterloo, ook
leeggeplunderd door de geallieerden van toen. Op de troon zit weer een koning. De eerste
stap terug naar de oude glorie. Ook de Kerk, die ontdaan was van haar glans en rijkdom,
droomt weer van oude glorie.

Lang niet iedereen denkt zo. Een groepje jonge mensen is bijeen gekomen in de Maria-
bedevaartplaats. Zij zien als hun opdracht: niet meer kerk-zijn met de glorie en grootheid
van vroeger. Niet doen als de 'groten' van deze aarde, op geen enkele wijze. Maar kerk-zijn
in eenvoud, soberheid en zonder pretentie. Alles mogen verwachten van Hem die niets
anders wil dan mensen en wereld heel-maken.

'Zo is Maria ook aanwezig geweest in het begin van de Kerk. Nu vraagt deze tijd van ons om
ook zo aanwezig te zijn. Dat is onze inspiratie. En die blijkt vruchtbaar'.

1988

Wat vindt u ervan: een Kerk die probeert aanwezig te zijn in de maatschappij zoals Maria toen aanwezig was? Maria als beeld van Jezus' Kerk in de wereld? En dus ook: Maria als beeld van Jezus' Kerk na dit aardse bestaan? Want dat is toch ons geloof: eens zal God mens en wereld tot voltooiing brengen, tot heelheid. Zoals Maria nu al voltooid is, 'heel' is, zo ook zal Gods Volk eens 'heel' zijn.

Zondag vieren wij het feest van Maria Tenhemelopneming. Daarom schrijf ik dit vandaag.
W.v.M. (13 augustus 1988)

Een Supermarkt?

Neen, wij mogen geen supermarkt zijn waar iedereen wel iets zal kunnen vinden wat hem of haar te pas komt:

- een stemmige, passende sfeer rond een begrafenis
- een leuk doopfeest bij gelegenheid van een geboorte
- een op persoonlijke maat gesneden huwelijksviering
- een fris en toch vroom Eerste Communiefeest
- een vlotte keurige Vormselviering voor tieners
- een oproepbaarheid als bij een brandweer zodra zich ergens iets ernstigs voordoet.

Dus een service-instituut waarvan men desgewenst (!) gebruik kan maken.

Als dat alles is schieten wij tekort, zouden wij in gebreke blijven.

Evenmin is het soms onze taak te zijner tijd een romantische kerstsfeer te scheppen of een gewijd en mysterieus lentefeest dat de naam 'Pasen' zou hebben, of een strijdbare organisatie voor wereldverbetering worden.

Neen, dan zouden wij ook een soort marktonderzoek moeten doen om te zien of ons 'artikel' wel gewild is, of het modern genoeg is en wel in een behoefte voorziet.

Een Kerk die alleen zo bezig is maakt zichzelf overbodig, holt voortdurend achter zichzelf aan en vertoont tekenen van overspannenheid.

Dat is niet een Kerk-gemeenschap zoals het evangelie bedoelt. De Bijbel geeft een heel ander beeld van Kerk-zijn. Een Kerk waarvoor mensen hun baan en hun bezit opgeven... Dat is nog een heel ander soort Kerk...

W.v.M. (3 september)

Zieltjes winnen?

Neen, daarvoor zijn we niet hier. Dan zouden we eigenlijk de bedoeling hebben groot te worden. Dan zouden we gewoon onszelf zoeken, ons eigenbelang: groot worden, de macht van het aantal. Hetzelfde wat een politieke partij nastreeft. En ook een bank wil groot worden: grote gebouwen, grote cijfers en overal aanwezig.

Neen, we zijn niet hier om zieltjes te winnen. Dan zouden we ontrouw zijn aan het evangelie. Als we ooit met velen zouden zijn, kan dat alleen maar een gevolg zijn van.... niet het resultaat van de prestaties van mensen of van aardse machten. Dat zou niet beoogd mogen zijn. Want nogmaals: als wij dat zouden beogen, zou dat verraad aan het evangelie betekenen.

Gelovige christenen zijn er eigenlijk alleen maar als vrucht van Zoals kinderen er kunnen zijn als vrucht van liefde. Een christen gemeenschap is nooit het resultaat van een of andere

menselijke of 'kerkelijke' activiteit. Daarom zal een kerk die christelijk is ook uiterst bescheiden moeten zijn.

En tegelijk fier en onvermoeibaar sterk om Hem in Wie zij gelooft, om Hem die in een maatschappij van macht en bezit, van turbo en spoiler, van glitter en bedrieglijke schijn een nieuwe gemeenschap/maatschappij ter wereld wil brengen. En dat is onze enige en hoogste reden van bestaan.

W.v.M. (10 september 1988)

In de kelder....

lagen wij die nacht. De zoveelste nacht in onze kleine kelder onder de trap. Dat was de veiligste plek hadden ze ons gezegd. Opnieuw trilde ons huis van het gedreun van misschien wel honderden bommenwerpers die richting Duitsland vlogen. Afweergeschut knalde... mitrailleurs van nachtjagers, gekraak van ontploffende granaten, gekreun van vliegtuigen die trachtten uit een vuurbaan te komen. Soms gooide er een zijn bommen af die fluitend naar beneden kwamen... Dan kromp je ineem totdat je de dreunende ontploffing hoorde en wist je dat het huis er nog stond...

In zo'n nacht heb ik tussen de angsten door gedroomd van 'straks'..., van na de oorlog... vrede onvoorstelbaar zalig... Nu, ruim veertig jaar later, zijn mijn dromen van toen vervlogen. Het is niet onvoorstelbaar zalig in de wereld.

De vrede? Acties, redevoeringen, vredesboodschappen, demonstraties tegen oorlog, folders en vredeskranten...

De vrede...? Ja, de vrede die God bedoelt. Vrucht van verandering die God in mensen oproept, zoals liefde mensen verandert. Daarin geloof ik... Gods plan met de wereld: een 'nieuw' volk van mensen die anders denken, andere waarden nastreven omdat ze een ander hart hebben gekregen. Niet meer meegesleept, opgejaagd, voortgedreven door wat 'de' maatschappij belangrijk vindt... Ze zijn er, meestal als enkelingen, in staat een nieuwe gemeenschap te zijn: Kerk in de door God bedoelde zin. Daar is vrede, echte vrede een van de vruchten.

W.v.M. (17 september 1988)

Die middag....

kwamen we bij een oud kerkje in de Bommelerwaard. Er omheen die grote, brede beuken. En ook een kerkhof met veel graven, allerlei soorten. Heel grote, zware grafstenen met rondom nog een hoog ijzeren hek. Alsof de familie wilde zeggen: die komt er nooit meer uit...! Ook van die gewone mensenstenen, zoals ik er zelf ook een wil hebben. En dan nog heel oude zerken, zo verweerd dat je de letters niet meer kunt lezen.

Kennelijk de rustplaats van een Protestantse gemeente. Op elke grafsteen stond een woord van geloof of een tekst uit de Bijbel. Ik vond dat prachtig... Rijk...

De koster was naar me toegekomen. Ik wees hem op die teksten.... 'Ja, wij christenen hechten daaraan. We zijn er eigenlijk trots op dat we zoiets mogen geloven... Katholieken doen dat niet zo, hè. Waarom eigenlijk niet...? Die hebben toch dezelfde Bijbel als wij...? Ik had geen antwoord....

Toen we verder reden, begonnen de anderen ook: 'Had die koster geen gelijk? Jij bent toch pastoor, wat is jouw antwoord dan?'

Wat is óns antwoord?

W.v.M. (24 september 1988)

Melk!

Moet het dan altijd maar melk zijn? Lichte, gemakkelijke kost die er zo goed ingaat....? Kindervoedsel....?

Als ze iets anders zien, trekken ze hun neus op en lopen weg. Dan is het: geen zin, zegt me niets, ik vind er niks in!

Ik vind het nog best begrijpelijk dat mensen zo reageren op wat zij kerk of geloof noemen: een aantal zit met oud zeer. En dat oud zeer wordt nogal eens versterkt door het optreden van kerkelijke leiders. En aan dat optreden ergeren zich jongeren weer....

En daarin kun je blijven steken. Zoals je ook kunt blijven steken in gemakzucht, in zelfbeklag en in smoesjes om jezelf schoon te praten.

Maar dat is niet het evangelie. Het evangelie biedt je het antwoord op de vragen van je hart.

En door dat antwoord ben je in staat weg te trekken uit je eigen ik, uit je eigen kleine wereldje. En omdat het evangelie je daartoe in staat stelt, roept het je ook vierkant en resoluut op. Dan kún je daar ook 'ja' op zeggen en dan kún je jezelf ook aanpakken.

Melk is er altijd voor wie nog geen stevige kost kan verdragen. Maar neem zo spoedig mogelijk stevige kost.

W.v.M. (1 oktober 1988)

Een klein baardje....

Een nog jonge vent. Een van de weinige leken in die grote groep Duitse pastoors en paters. Vader van vier kinderen. Hij had tot nu toe nog niets gezegd. Vandaag leek hij wel wat sloom en slaperig. Sommige eerwaarde heren hadden ondertussen al een hele woordenstroom over de tafels laten rollen: hun zorgen over de kerk en over hun parochie. Veel zorgen... En de moeilijkste dingen noemden ze nog niet eens... Daarover praat men niet...

Maar ook zijn beurt kwam. Hij moest ook zeggen wat hij dacht. 'Wij moeten een enthousiaste kerk zijn. Niet dat loodzware getob, die dodelijke ernst die alles verlamt. Wij kunnen een enthousiaste kerk zijn, want wij geloven toch in de scheppende Geest die werkt in mensen... Als we niet geloven dat God bezig is, mogen we somber zijn. Maar als we geloven dat God bezig is, hebben we alle reden om enthousiast te zijn. Als je toch echt gelóóft dat God aan het werk is...'

Wat een goed geluid. Een gelovig geluid in deze tijd waarin het overal tobt en zorgt en piekert... Allemaal ongeloof! Een vader van vier kinderen legt de vinger op de zere plek. Roept op om te zijn wat je beweert te zijn: een gelovige.

W.v.M. (15 oktober 1988)

Soms

kom je mensen tegen die je bij blijven, die je niet zo maar vergeet. Op een of andere manier spraken ze je aan. Het deed je goed hen te ontmoeten. De meesten blijven onbekend, blijven verborgen in de anonimiteit van dit bestaan, verborgen bij God.

Sommigen worden bekend: hun naam, hun gezicht, wat zij zeiden, wat zij deden. In hen werd werkelijkheid wat zij droomden.

Mensen die daardoor dicht bij je staan. Mensen die ook dicht bij God staan. In hen wordt iets Anders zichtbaar. In hen licht iets op van een andere wereld, van het nieuwe... , van God zelf....

Die mensen noemen wij 'heiligen', de bekenden en de stille verborgen. Hen gedenken wij aanstaande zondag: op Allerheiligen.

Voor hen luiden wij de klokken opdat ons hart de hoop bewaart, opdat het zich zal verheugen.

W.v.M. (Allerheiligen 1988)

Die ongelovige jeugd....

Is dat waar? Zijn onze kinderen zo ongelovig? Al die jongens en meisjes in onze straat.... Wie zou dat durven te beweren?

Er zijn woorden die hen afschrikken... Woorden als: Kerk, geloof, naar-de-kerk-gaan, pastoor, bidden-voor-het-eten... In dat soort woorden horen zij iets van 'saai, duf, uit de tijd, achterhaald'.

Komen wij als kerk zo over bij hen? *Zijn* wij dan zo, *is* ons geloof dan zo?

Als wij zo zijn, hebben zij groot gelijk. Maar ons geloof is niet zo. Het geloof dat Jezus brengt is vuur, warmte, licht, kracht.

Wanhoop dus niet, lieve ouders. Integendeel: ga op weg, verdiep u opnieuw in wat Jezus bedoelt.

Zodra onze kinderen aan ons zien wat geloof voor mensen kan betekenen, zullen zij er zelfs meer van willen weten. Hoe zouden ze het anders kunnen ontdekken?

W.v.M. (5 november 1988)

Onze kinderen....

Wij hebben hen nodig. Hard nodig. Door hun vragen, door hun kritiek op kerk en geloof dwingen zij ons tot nadenken. Want eigenlijk vragen zij ons: Wat betekent dat geloof dan wel voor jou? Wat vind jij in de kerk? Waarom bid jij eigenlijk? Lastige, maar kostbare vragen die zo uit de hemel komen.

Ons antwoord?

Ons leven is het eerste antwoord. Ons leven laat zien – of wij het willen of niet – dat geloof iets voor ons betekent. Of juist, dat het feitelijk niets voor ons betekent.

Niet zozeer onze woorden, maar vooral wat wij zijn en wat wij doen. Woorden alleen kunnen niet meeslepen. Ons leven wel. Trekken wij elkaar niet mee, naar boven of naar beneden, of wij nu willen of niet?

Zo zijn onze kinderen voor u en voor mij een regelrechte zegen. Ook al is dat geen gemakkelijke zegen. Een zegen, want zij toetsen ons geloof op zijn echtheid.... Soms brengen zij de tekorten ervan ongenadig aan het licht.

Een zegen waardoor ons geloof uitgezuiverd iets gaat krijgen van de frisheid, de verkwikking, de sprankeling die Jezus bedoelt.

W.v.M. (12 november 1988)

'Man, jij bent gek.

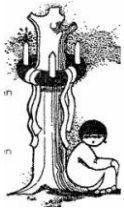
Ja, jij bent gek dat je hier blijft werken. Wat haalt het uit? Van twee kanten word je verketterd: door modernen en door ouderwetsen. En hoeveel komen er naar de kerk bij jullie? Als ze geen zin hebben, blijven ze toch gewoon thuis en laten jullie mooi zitten... Als jij niet precies opschept wat zij willen, lusten ze het niet. Je bent gek dat je daar mee doorgaat. Je gooit een steen in het water, steeds weer, maar het water rimpelt niet eens. Wat wil je toch?'

Ik heb geluisterd naar deze man. En ik moet zeggen dat ik er wel iets in herken. Maar... Die dingen, hoe verdrietig soms ook, worden minder belangrijk tegen een andere achtergrond. Als deze wereld ooit ophoudt (en dat zal ooit gebeuren)... Als ze ooit ineens stort of, totaal vervuild, de nacht ingaat, dan is er iemand als een nieuwe Morgen... Als de grootste pieten naamloos verdwenen zijn, dan is er iemand die blijft. Iemand aan wie wij de titel 'Koning' gegeven hebben: de gekruisigde die verzezen is. Die heeft het laatste woord. Een verlossend woord.

En nu reeds brengen zij die in Hem geloven iets van dat Rijk dat Hij bedoeld heeft. Of zij nu kerkelijk zijn of niet. Zij die hoe dan ook in Hem geloven doen dat: echt geloof brengt daden voort: een stukje heelheid voor mens en wereld.

W.v.M. (19 november 1988)

Eerste zondag van de Advent.

De 'eerste' houdt al een verwachting in: langs de 2de, 3de en de 4de naar het licht van Kerstmis. Zonder verwachting kan een mens niet leven. Zonder uitzicht op licht en bevrijding gaat een mens ten onder in deze donkere wereld.

Dat uitzien is niet een passief 'Ik zal wel zien'. Het heeft iets van ontdekken, zelf op weg gaan, vastbesloten met open ogen voor het nieuwe en verrassende dat zeker komt.

Het onderweg-zijn hoort erbij en je kunt er niet omheen: alles wat je onderweg tegenkomt. Maar het mag je niet afhouden van het einddoel: de verwachting van het volle zien, het volle licht.

'De hemel en aarde zullen in verwarring raken', staat er, 'maar richt u dan op, hef uw hoofd op, dan zul je zien dat uw verlossing komt'.

Met die verwachting de Advent ingaan: we mogen er vier weken over doen, we mogen er ons hele leven over doen; maar wel: zelf op weg gaan, zelf ontdekken: het Licht.

W.v.M. (26 november 1988)

Op de kast....

stond een kransje van dennengroen. Er boven op vier kaarsjes. Eén had er al gebrand. Hier waren ze met de Advent begonnen... Ik voel dan iets van vertedering, ook iets van herkenning.

Er zijn altijd mensen geweest, alle eeuwen door, die God anders hebben leren kennen dan andere mensen. God was hen nabij gekomen. Vertrouwelijk konden ze met Hem praten, hun hart bij Hem uitstorten. Een zekere innigheid was er gegroeid. Ze voelden zich veilig bij de Ander. Dan hoefde er even niets. Dan mocht je gewoon zijn die je bent. En dat was goed. Je kwam op adem en je hart vond rust. Die mensen zijn er altijd geweest.

Belangrijk?

Een hele hoop dingen blijken dan minder gewichtig, minder verontrustend als je eerst dacht. Je bekijkt jezelf, je leven en je medemens met andere ogen. Dat is iets van het nieuwe dat de Bijbel bedoelt. Iets van de beloften van de Advent.
W.v.M. (3 december 1988)

Ze mepten hun lied de kerk in.

Ons kinderkoor... Of beter: ons Jeugdkoor. Meedeinend met hun kopjes, de maat knikkend met hun knokige knietjes, zongen ze: 'Je hébt een droom....' En op dat 'hébt' legden ze zo'n nadruk, dat ze inderdaad mepten. Zij namen mij mee in hun lied. En zetten mij aan het denken...

Over die droom die we (soms) hebben. Maar als je wakker wordt uit die droom....? Voel je je dan bedrogen? Want je tuimelt dan weer in de werkelijkheid die helaas anders is. Of...? Of overtréft de werkelijkheid mijn droom? Mijn stoutste droom?

Wie kan daar op antwoorden?

Kunnen wij niet beter afwachten, onze schouders ophalen en overgaan tot de orde van de dag?

Neen!

Ga niet over tot de orde van jouw dag. In godsnaam niet. Dan zou je juist aan het beslissende voorbijgaan. Aan dat waarvan geschreven staat: 'Wat geen oog heeft gezien, wat geen oor heeft gehoord, wat in geen mensenhart is opgekomen dat heeft God bereid'.

Van daaruit staat de orde van je dag in een ander licht. Want onze adventsverwachting is zelfs meer dan een droom.

En onze kinderen?

Ze meppen ons uit onze slaap.

W.v.M. (17 december 1988)

1988: Zalig Kerstfeest!

Gezegend Nieuwjaar! (handgeschreven)

Zalig Kerstfeest

Gezegend Nieuwjaar